

Od autorky *Poslední měsíční
dívky*

Kouzlo všité do šatů

Barbara Davisová

Pomocí jehly a nitě přináší nevěstám šťastné konce.
Dočká se ho i ona?

Soline Rousselová je expertkou na šťastné konce. Její rodina v Paříži už po mnoho generací provozuje exkluzivní svatební salon, kde se do šatů všívají kouzla. Nevěstu, která se vdává v šatech od Rousselových, čeká spokojené manželství. Když však Paříž postihne válka, Solinin svět se ocitá v troskách. Uloží tak čarovné vzpomínky do krabic, odhodlaná navždy zapomenout.

O desítky let později se žena jménem Rory Grantová snaží vyrovnat s ranami osudu. Rozhodne se naplnit svůj sen a otevřít si galerii – čirou náhodou právě v domě, který patří Soline. V něm nalézá krabici s nikdy nenošenými svatebními šaty. Poté co poklady vrátí právoplatné majitelce, se mezi oběma ženami rozvine překvapivé přátelství.

Rory i Soline začnou ve svém životě nacházet nečekané paralely. Je zřejmé, že jejich setkání není náhoda a že Rory může najít klíč k nápravě křivdy, která před čtyřiceti lety otrásla Solininým životem. Vydávají se na společnou cestu poháněny touhou zahojit staré rány – a možná i špetkou magie.

„Strhující román, magicky spletený z vláken smutku, překvapení a štěstí, přesně jako svatební šaty od tkalkyně kouzel.“

– Historical Novel Society

„Díky detailním popisům jsem měla pocit, jako bych místa v knize už někdy navštívila. Jsem vděčná, že jsem mohla strávit čas s hlavními hrdinkami v kouzelné atmosféře tohoto románu.“

– čtenářská recenze, Amazon

Kouzlo všité
do šatů

Barbara Davisová

Kouzlo všité do šatů

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Keeper of Happy Endings © 2021 by Barbara Davis

Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement

originating with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Diana Rykrová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-700-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-699-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-205-9 (print)

*Tuto knihu věnuji
milionům zdravotníků po celém světě,
kteří riskovali svou osobní bezpečnost
v rámci péče o naše nejbližší v roce 2020
i poté – každý z nich je pro mě hrdinou.*

*Na světě je mnoho druhů hrdinů,
a téměř žádný z nich nikdy
nebude mít na hrudi připnuto nic blyštivého.*

*- Soline Rousselová,
strážkyně šťastných konců*

*My všichni jsme vyvolení služebníci
Božské Matky,
následníci nejstaršího rodu,
povolání šířit lásku a skutečné štěstí.
Jen my můžeme spřádat kouzla...
na tkalcovském stavu života.*

*- Esmée Rousselová,
tkalkyně kouzel*

POZNÁMKA AUTORKY

Ačkoliv se v této knize vyskytují konkrétní historické události, jedná se o zcela fiktivní příběh. Jména, postavy, organizace, události, data a jakékoliv děje jsou produktem mé fantazie nebo jsou použity zcela fiktivně a náhodně.

PROLOG

SOLINE

*Víra je esenciální ingrediencí.
Kdo ztratí víru v la magie, ztratil vše.*

– Esmée Rousselová, tkalkyně kouzel

13. září 1976, Boston

Odjakživa jsem těžce nesla jakékoliv konce. Poslední tóny písně postupně se vytrácející do ticha. Zatahující se oponu po skončení divadelní hry. Poslední sněhovou vločku. Loučení.

Tolik konců. Tolik loučení.

Dnes už se všechny zdají být tak dávné, tak vzdálené, i přesto se mě jejich hromadná syrovost stále bytostně dotýká. Myslím, že jsem dneska měla příliš mnoho vína. Jsem kvůli němu mrzutější než obvykle. Nebo už mám za sebou prostě jen příliš mnoho života, příliš mnoho smutku – příliš mnoho ran na duši. Navzdory tomu se k nim cítím být zvláštním způsobem přitahovaná, má soukromá mapa jizev, která nevede ani nazpátek, ani vpřed.

Snesla jsem krabici ze šatny zase dolů a položila ji na postel. Fyzicky není nijak těžká, ale vzpomínky uložené uvnitř v sobě ukrývají úplně jiný druh tíhy – takové, která člověku okupuje srdce.

Krabice je vyhotovená ze silné šedé lepenky, v rozích opatřená kovovými násadkami, kterými je provlečená těžká šňůra sloužící jako rukojeť. Když nadzvednu víko a postupně odkrývám jednotlivé vrstvy zmačkaného papíru, abych spatřila šaty uložené uvnitř, automaticky

zalapám po dechu. Dlouhá léta se na nich podepsala – stejně jako na mně. Uvnitř je i svazek dopisů – většinou ve francouzštině, některé jsou anglicky – převázaný dlouhou hedvábnou stuhou. Později se do nich začtu. Dělavám to po večerech, jako je tento, poměrně často, abych nějak zaplnila prázdná místa ve svém životě, která se všude kolem mě roztahují do prostoru jako nekonečné stíny. Jednotlivé sekvence mého rituálu mají své přesné pořadí, které nikdy neměním. Když toho bylo zničeno tolik – tolik ztracených věcí, tolik vytrhaných kořenů –, musí člověk hledat útěchu alespoň v podobných rituálech. Byť jakkoliv smutných.

Vytáhnou šaty ven a přitisknu si je k sobě jako malé miminko nebo slib plný naděje – příliš blízko a možná příliš intenzivně. Přistoupím k zrcadlu a na malý, téměř nepatrný moment ji vidím před sebou – dívku, kterou jsem byla předtím, než Hitler obsadil Paříž, plnou naděje a naivních snů. Okamžitě ale zmizí. Její místo zastoupí žena, kterou jsem se mezitím stala. Vyčerpaná a osamělá. Bez tužeb. Beze snů. Sklopím pohled zpátky na krabici, na hnědé kožené pouzdro ležící na jejím dně, a srdce mi přitom několikrát bolestně nadskočí, když si vzpomenu, jak jsem ho viděla poprvé. *Chci, aby sis vzala tohle*, řekl a vložil mi ho do ruky to ráno, kdy jsme se viděli naposled.

Jako už tolikrát pouzdro znovu rozepnu, přejeďu prsty po hřebenu z želvoviny, lžici na boty ve stejném stylu, štětce na holení a břitvě. Tak osobní věci. A on je dal mně. Vyndám lahvičku z broušeného skla – dávno prázdnou – a odšroubuju uzávěr, abych mohla toužebně nasát tu jasnou, čistou vůni, kterou jsem si vryla do paměti. Směsice mořské vody a kůry z čerstvých limetek.

Anson.

Bohužel, už mi po něm nezbyla jediná stopa. Posledních třicet let jsem do té prázdné lahvičky tolikrát strčila nos, abych se utěšila poslední a jedinou připomínkou, která mi po něm zbyla – jeho vůní. A teď už je pryč i ona.

Čekám na slzy, ale žádné nepřichází. Myslím, že i tahle studna už vyschla. A možná je to tak dobře. Vráťm lahvičku zpátky do pouzdra a zavřu ho. Pohledem se vrátím k balíku dopisů, které jsou obvykle

posledním krokem mého malého smutného rituálu. Dnes večer je čist nebudu. Dokonce si myslím, že už je nebudu čist nikdy.

Je na čase nechat věci odejít. Nechat to *všechno* odejít.

Pouzdro se sadou na holení vložím zpátky do krabice, šaty složím a s rukávy opatrně položenými podél živůtku je naaranžuju navrch – podobným způsobem se ukládají mrtvá těla do rakve. To by odpovídalo. Ještě naposled dlaní zlehka přejedu po látce, potom vše přikryju zmačkanými papíry a přiklopím krabici víkem.

Adieu, Anson, mon amour. C'est la fin.

1.

RORY

26. května 1985, Boston

Vážně už byla neděle? Nemohla tomu uvěřit.

Rory jediným zmáčknutím automaticky odložila budík, plácla sebou zpátky do polštáře a přála si jediné: aby mohla další den prostě a jednoduše přeskočit. Jenže o pět minut později budík zařinčel znovu. Znamenalo to, že se znovu překulil další týden, rozplynul se v nekonečných večerech plných rychlého občerstvení a černobílých filmů se šťastnými životy druhých lidí a jejich soukromými happy-endy.

Když ze sebe odhodila peřinu a prudce se posadila, z postele na zem spadla knížka v měkké paperbackové vazbě. *Růže v zimě* Kathleen Woodiwissové, kterou dočetla v noci zhruba kolem čtvrté hodiny ráno. Upřeně hleděla na ledabyly rozevřené stránky knihy ležící u jejích nohou jako spadlé ptáče. Romantické romány nikdy nepovažovala za svůj šálek kávy. Nyní je celou svou bytostí hltala a nemohla se jich dostatečně nabažit – byla to taková její sladká neřest, která ji zvláštním způsobem zahanbovala, podobně jako třeba hráče automatů nebo notorické diváky porna jejich temná závislost.

Sebrala román ze země a rychle ho nacpala do proutěného koše plného obdobných titulů, které čekaly na odvoz do charity. Další po-

dobná krabice stála u vchodových dveří a třetí čekala v kufru jejího auta. *Fast food pro mozek*, takto hanlivě je označovala její matka. Jenže ona už pomalu stáčela pohled ke štosu nových, zatím nepřečtených titulů na nočním stolku. Ten večer na ni netrpělivě čekalo nejnovější dílo Johanny Lindseyové.

Začala se prohrabovat hromadou neotevřené pošty na stolku vedle postele – mezi nepřečtenými dopisy se mimo jiné nacházel katalog kurzů magisterského programu, kterému se za každou cenu snažila vyhnout – a konečně našla ztracené zlatostříbrné Rolexky, které jí matka darovala, když úspěšně dokončila bakaláře. Jak se dalo čekat, přestaly fungovat, datum na displeji bylo tři dny staré. Znovu ho nastavila, zapnula si hodinky kolem zápěstí a začala uvažovat o šálku silné černé kávy. Rozhodně nehodlala absolvovat dnešek bez kofeinu.

V kuchyni na ni okamžitě začal doléhat pocit bezmoci a zoufalství; dřez byl přeplněný špinavým nádobím, s odpadkovým košem to nebylo o mnoho lepší a na kuchyňské lince se povalovaly zbytky včerejší donášky z *Eastern Paradise*. Samozřejmě, že chtěla po večeři uklidit, jenže pak v televizi začali dávat *Vzajetí minulosti* a ona se prostě nebyla schopná odtrhnout od obrazovky, dokud se Greer Garsonová a Ronald Colman neusmířili. Když konečně přestala bulet, neměla už na úklid kuchyně ani pomyšlení. A teď pro změnu rozhodně neměla čas, pokud chtěla do jedenácti stihnout cestu přes celé město.

Zatímco si nalévala hrnek, zvažovala, jestli to nemá raději telefonicky zrušit – odvolala by se na bolest v krku, migrénu nebo otravu jídlem –, jenže ve stejném měsíci se na to vykašlala už dvakrát, což znamenalo, že tentokrát se tomu opravdu nevyhne.

Ve sprše se v duchu připravovala na palbu, o níž s jistotou věděla, že přijde: otázky ohledně jejího studia, koníčků, plánů do budoucnosti. Otázky se neustále opakovaly a bylo stále těžší a těžší předstírat, že ji něco z toho skutečně zajímá. Pravdou totiž bylo, že neměla žádné zájmy, které by stály za řeč, představa, že by se měla vrátit do školy, ji děsila a o jakýchkoliv plánech do budoucnosti regulérně pochybovala. I přesto věděla, že znovu nasadí výraz hodné holky a bude říkat správné věci, protože něco takového se od ní očekávalo. Především

proto, že alternativa číslo dvě – tedy hluboký ponor do černé díry, která se stala jejím životem – byla jednoduše příliš vyčerpávající, než aby se jí mohla dlouhodobě věnovat.

Zatímco se snažila co nejefektivněji vysušit vlasy ručníkem, vběhla zpátky do ložnice a odolávala pokušení znovu se nechat vtáhnout do dávno započatého rituálu, během něhož pokaždé začínala ráno jedním nebo dvěma dopisy od Huxe. Tentokrát ale opravdu neměla čas. Stejně ale neodolala, a dřív než se stihla ovládnout, přistihla se, jak otevírá spodní zásuvku stolku a vyndává z ní pečlivě ukrytou krabičku. Třiačtyřicet obálek nadepsaných jeho tenoulinkým rozverným písmem – záchranné lano, které ji k němu poutalo a drželo ji nad propastí.

První z nich dorazil do její poštovní schránky snad jen pět hodin potom, co odletěl z Loganu. Poslal ho noční expresní poštou, aby měl jistotu, že dorazí ve správný den. Další napsal během čekání na odbavení a další v letadle. Nejdřív dopisy chodily téměř každý den, poté se doručování normalizovalo na jeden až dva týdne, a nakonec přestaly chodit úplně.

Zadávala se na fotografii na nočním stolku pořízenou na mysu víkend potom, co ji požádal o ruku. Dr. Matthew Edward Huxley – pro všechny své známé jednoduše Hux. Chyběla jí jeho tvář, jeho smích, jeho přihlouplé vtípky a falešný zpěv, jeho láska k veškerým nepodstatným drobnostem a maličkostem, jeho dokonalá míchaná vajíčka.

Poznali se na jedné charitativní akci u příležitosti otevření jednotky intenzivní péče pro novorozence v Tuftsově nemocnici. Z jeho úsměvu se jí podlamovala kolena, finální verdikt však padl teprve, až když poznala jeho skutečnou osobnost, která se za tím okouzlujícím úsměvem skrývala.

Jako dítě dvou speciálních pedagogů už v dětství pochopil hodnotu služby lidem. Jenže během prvního ročníku na Severokarolínské univerzitě v Chapel Hill se auto jeho rodičů čelně srazilo s protijedoucím nákladákem, který v plné rychlosti přeskočil středový pruh dálnice I-40. Hux hned po pohřbu ze školy odešel, zahořklý a bez

jakéhokoliv smyslu pro budoucnost, a léto strávil na Outer Banks, kde si hrál na plážového povaleče s partou surfařů a otupoval bolest Captainem Morganem.

Nakonec se ale dal dohromady, vrátil se na univerzitu a pokračoval ve studiu medicíny. Chtěl se specializovat jako internista, ale po kolečku na pediatrickém oddělení změnil plány. Když jeho praktikantská stáž skončila, přihlásil se k Lékařům bez hranic, aby se mohl zapojit do pomoci dětem v Jižním Súdánu – a uctít památku svých rodičů.

Přesně to na něm milovala ze všeho nejvíc. Jeho životní příběh nepatřil zrovna k nejšťastnějším; pro Matthewa Huxleyho neexistovaly svěrenecké fondy nebo víkendy ve venkovských mládežnických klubech. Prošel si mnoha těžkostmi – během nichž si sáhl na dno, byl přinucen doslova se dotknout vlastního nezničitelného jádra a obrnit se vůči nepříznivým vlivům zvenčí –, našel ale oporu sám v sobě a dokázal se vrátit na svou cestu. Loučení s ním tehdy nesla velice těžce, ale byla pyšná na jeho zapálení pro tak bohulibou činnost. I tak pro ni čtení jeho dopisů představovalo bolestnou výzvu.

V jednom z nich se přiznal, že začal kouřit. *Všichni tady hulí jako fabrika. Možná proto, aby se jim netřáslы ruce. Jsme všichni k smrti unavení.* V dalším dopise se zase zmiňoval o novinářce Terese, která na místě připravovala reportáž pro BBC a udržovala ho ve spojení s vnějším světem. Někdy psal i o práci samotné, o nekonečných hodinách v provizorních ordinacích, o zmrzačených, osiřelých, k smrti vyděšených dětech. Bylo to celé mnohem horší, než si kdy představoval, stával se díky tomu ale lepším lékařem – silnějším a současně soucitnějším.

Pracovní tempo, které se od něj vyžadovalo, bylo vyčerpávající, emocionální trauma do slov na papíře v podstatě nepřenositelné. *V USA jsme tak rozmazlení. Absolutně nedovedeme pochopit rozsah bezpráví a barbarství, té šílené nouze existující na jiných místech světa, která člověku rve srdce a vnitřnosti z těla. Tristní nedostatek základní lidskosti. To, co to tady děláme – já a všichni ostatní –, to je jen kapka v moři, když se člověk rozhlédne kolem sebe.*

To byla jeho poslední slova.

Uběhl týden, dva, tři bez odpovědi na její poslední dopis. Až jednoho dne ve vysílání stanice NPR zaslechla skutečný důvod jeho mlčení. Zpravodajská služba USA potvrdila, že ozbrojená skupina povstalců během ranního nájezdu v Jižním Súdánu unesla tři civilisty – amerického lékaře, zdravotní sestru z Nového Zélandu a britskou novinářku pracující pro BBC a magazín *World*.

Po pár dnech měla definitivně potvrzené to, co stejně už dávno věděla – že tím uneseným americkým lékařem byl Hux –, jenže neexistovaly absolutně žádné stopy. Žádný ze svědků nedokázal popsat odjíždějící kamion. Nikdo neuměl popsat muže, kteří oběti pod pohrůzkou střelby násilně odvedli z kliniky. Ani se nikdo k činu nepřihlásil, což se obvykle dělo během prvních osmačtyřiceti hodin po únosu. Nic. Prostě a jednoduše zmizeli.

Uběhlo dalších pět měsíců a ona pořád čekala. Podle Ministerstva zahraničí byly v pátrání nasazeny a využity veškeré možné prostředky a byla důkladně prověřena každá stopa – tedy, ne že by jich bylo mnoho. Zhruba před osmi týdny provedli v Libyi noční razii v opuštěné chatrči poté, co někdo nahlásil, že tam viděl ženu, která odpovídala popisu pohřešované novinářky. Jenže dřív, než se tam dostali, byla chatrč kompletně vyprázdněná a její předchozí obyvatelé dávno pryč.

Podle oficiálního stanoviska Ministerstvo zahraničí *pokračovalo ve spolupráci s nejrůznějšími humanitárními organizacemi, které se všechny pohřešované i nadále snažily vypátrat, aby mohly následně zajistit jejich bezpečný návrat do vlasti*, jenže skutečnost byla trochu jiná: veškeré informace byly vyčerpány, vyhlídky na jakýkoliv pozitivní výsledek se tím stále zmenšovaly a jediné, co skutečně přibývalo, byly pochybnosti.

Rory upřeně hleděla na krabici s dopisy. Netoužila po ničem jiném než jeden nebo dva vytáhnout a schoulit se s nimi do postele, jenže teď už musela jít. Nečekala ji vlastně jen jedna povinnost, nýbrž hned dvě, pokud měla v plánu dodržet slib Lisette, že se s ní odpoledne potká v *Sugar Kisses*.

O dvacet minut později popadla kabelku a klíče a ještě jednou zkontrolovala svůj odraz v zrcadle. Dlouhé a volné bílé kalhoty, hed-

vábná halenka bledě broskvové barvy bez rukávů s knoflíky od krku až po pas. Stále ještě vlhké vlasy stažené do ležérního culíku. Jediná vrstva řasenky, jemný povlak lesku na rtech a jednoduché diamantové náušnice. Do matčina absolutně nezbytného standardu to mělo daleko – ovšem, co nemělo?

2.

RORY

Když vešla dovnitř, ovanulo ji aroma borůvkových bochánků a čerstvě namleté kávy. Z kuchyně se ozývalo hučení matčina odšťavňovače a Rory si sundala boty a automaticky je položila co nejbližší ke dveřím – špičkami směrem ven, pro případ, že by bylo nutné se co nejrychleji stáhnout. Nestalo by se to poprvé.

Celý dům byl – jako ostatně pokaždé – perfektně uklizený a jako demonstrativní ukázka dokonalého vkusu sloužily plyšové béžové koberce a dokonale sladěný nábytek. Na zdech pochopitelně visely správně vybrané obrazy, tedy zátiší s ovocnými mísami a džbány s rozkvetlými máky, zavěšené v těžkých pozlacených rámech. Žádný z nich nevisel ani o centimetr nakřivo, nikde nebylo jediné smítko prachu.

Naprosto stejně dům působil i v době, kdy v něm Rory vyrůstala – její matka měla k čistotě a designu militantní postoj odjakživa. Boty nikdy nesměly překročit práh vstupní haly. Člověk se ani prstem nemohl dotknout stěn. Požívat jakékoliv jídlo nebo nápoj mimo jídelnu bylo nepřijatelné – výjimka mohla být udělena snad jen v případě oslav nebo večírků. Pravdou bylo, že takových večírků nebylo zrovna málo – čajové sedánky, koktejlové párty, večere s přáteli a samozřejmě také sbírky v rámci matčiných charitativních akcí pro domácí

mazlíčky, z nichž každá byla dokonale připravená a následně precizně odklizená týmem profesionálů nonstop čekajících na telefonu.

Matku našla v kuchyni, kde do džbánu z broušeného skla přelávala čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávu, zatímco její zlatý náramek s přívěsky cinkal o jeho skleněné stěny. V ležérních khaki kalhotách a naškrobené bílé blůze, se zlatými loknami staženými vzadu na šíji do nízkého culíku vypadala, jako kdyby vypadla z titulní obálky časopisu *Town & Country*. Jako vždy byla dokonale nalíčená – jemně zvýrazněné oči, lehce tónované tváře, na rtech náznak třpytivého broskvového lesku. Ve svých dvaadvaceti se za ní muži stále otáčeli.

Když Rory vešla do místnosti, instinktivně zvedla hlavu. „No konečně,“ pronesla na uvítanou a zběžným, avšak důkladným pohledem sjela dceru od hlavy až k patě. „Už jsem si začínala dělat obavy, že zase nedorazíš. Zdá se mi to, nebo máš mokré vlasy?“

„Nestihla jsem si je vyfénovat. S čím mám pomoci?“

„Všechno už je připravené, snad mi to moc nevystydlo.“ Vrazila Rory do rukou talíř obložený perfektně nakrájenými plátky melounu a mísu přetékající čerstvými jahodami. „Vezmi prosím tohle ke stolu. Já donesu zbytek.“

Rory vzala ovoce a zamířila na terasu. Venku se rýsoval dokonalý den, obloha byla blankytně modrá a pofukoval jemný vánek, který s sebou přinášel příslib nadcházejícího léta. Dole pod nimi se do všech směrů rozpínal Boston, spletitá směsice křivolakých ulic a uliček a různě zakřivených střech. Silnice Storrow Drive a její typicky nekonečná dopravní kolona, zelený a listnatý park Esplanade, úsek Charles River, posety malými zářivými plachetnicemi.

Rory město se všemi jeho vzájemně se doplňujícími rozpory, bohatou koloniální historií a vibrující a rozmanitou, ale zároveň i harmonickou kulturou zbožňovala. Umění, místní kuchyně, hudba i věda, ve všech těchto oblastech se odjakživa soupeřilo o pozornost a bylo zapotřebí ostrých loktů, aby se člověk prosadil. Na tom pohledu shora, daleko od hluku a shonu, bylo cosi magického. Rory to tak vnímala, už když na tom místě vyrůstala – pokaždé měla pocit, jako by mohla najednou roztáhnout křídla a odletět pryč.

Jako malá často snila o tom, že odletí pryč, že se stane někým jiným, že bude žít jiný život. Svůj vlastní život. Snila o kariéře, která nebude nijak souviset s její matkou. O manželovi, který se v žádném aspektu nebude podobat jejímu otci. A téměř se jí to podařilo.

Téměř.

To slovo jí nepříjemně rezonovalo v hrudním koši, jeho tíha byla všudypřítomná a negativně ovlivňovala vykonávání i těch nejprostších úkonů, jakými byl nákup v supermarketu nebo setkání s přáteli, které se jí často zdály téměř neuskutečnitelné. Ta potřeba vystoupit ze světa nebyla normální. Nebyla pro ni ale ani nová. Odjakživa byla spíše introvertem a za každou cenu se snažila vyhýbat večírkům a dalším obdobným společenským událostem, natož pak nechtěné pozornosti, jíž jako dcera jedné z nejprominentnějších bostonských rodin patřících ke společenské a sociální filantropické elitě musela nutně čelit.

Žádná společenská *faux pas* a vše vždy bez jediné chybičky – to byla Camilla Lowellová Grantová. Dokonalé oblečení, dokonalý domov, dokonalý vkus. Zkrátka a jednoduše: dokonalý život, pokud se tedy do celkového součtu nezapočítával chronicky nevěrný manžel a neposlušná dcera. I přesto nesla Camilla svůj kříž s obdivuhodnou grácií. Tedy většinou.

Když Rory pokládala talíře s ovocem na stůl, nemohla si nevšimnout, jak úhledně byl prostřený. Celkově působil jako vystřižený z časopisu *Victoria*: bělostný ostrůvek obložený porcelánem značky Royal Albert po babičce, plátěné ubrousky bezchybně poskládané po pravé straně každého prostírání. A uprostřed stolu váza s voskově bílými gardénii – matčinými nejoblíbenějšími květinami. Dokonalost sama, jako obvykle.

Z příležitostného rodinného brunchu, který poprvé uspořádaly v den jejích dvanáctých narozenin, se brzy stala tradice. Jen jídelní menu se týden od týdne obměňovalo – čerstvé ovoce a nějaký druh pečiva, toasty s uzeným lososem a krémovým sýrem značky Boursin, omelety připravené bez jediné chybičky zdobené čímkoliv, co bylo zrovna vzhledem k ročnímu období k dispozici, a jedna jediná, nikdy

neobměňovaná stálice: koktejl Mimosa připravený z čerstvě vymačkaných pomerančů a dokonale vychlazeného šampaňského Veuve Clicquot.

Původně měla být jejich setkání příjemnou příležitostí k povídání a prohlubování vztahu, ovšem v poslední době byly jejich *tête-à-têtes* stále napjatější. Matka totiž vyvinula zcela nové a ne zrovna dvakrát jemné způsoby, jak dceři podsouvat, že je již na čase konečně něco udělat se svým životem a jít dál.

Rory se zlehka dotkla rubínového prstenu na levé ruce, drobného, oválného, s malou rýhou na spodní straně. Huxův otec s ním žádal o ruku jeho matku, nic lepšího si jako voják vracějící se z korejské války tehdy nemohl dovolit. Hux sliboval, že skutečný zásnubní prsten půjdou vybrat společně, ale požádat ji chtěl s prstenem jeho matky. Rory se jeho romantická sentimentalita dotkla natolik, že si chtěla nechat originál a po žádném „skutečném“ zásnubním prstenu netoužila. Byla poctěná, že jí svěřil něco tak cenného. Nakonec byl zásnubní prsten jeho matky to jediné, co jí po něm zbylo.

Za jejími zády se objevila Camilla se dvěma talíři a Rory myšlenky na Huxe okamžitě zahнала. „Italské fritáty plněné houbami a chřestem,“ oznámila s pyšným podtónem v hlase a slavnostně talíře položila na stůl.

„Vypadá to báječně,“ vysekla jí Rory pochvalu a posadila se na své obvyklé místo. Její matka nikdy nebyla ukázková žena v domácnosti, ale v kuchyni se opravdu vyznala. Camilla zpod paží vytáhla několik katalogů, podala je Rory a usadila se naproti ní. „Přišly už minulý týden, ale to jsi náš tradiční brunch vynechala. Odolávala jsem pokušení poškádlit pošťáčku s tím, že nikoho jménem Rory neznám, ale pokud by snad měla něco pro mou dceru Auroru, ráda si to od ní převezmu.“

Rory se pokusila o nepřírozený úsměv. „Chtělo by to něco nového, matko. Tenhle vtip je už vážně dost ohraněj.“

„Rory je jméno pro kluka. Tvoje *skutečné* jméno je Aurora. A je to krásné jméno. Jméno pro dámu.“

„Pro *starou* dámu,“ odsekla Rory. „Navíc, tuhle zkráceninu začal používat táta, jemu to evidentně nijak zvláštní nepřišlo.“

Camilla odpověděla hlasitým povzdechnutím. „To by taky musel být někdy doma, aby měl vůbec příležitost zjistit, zda mu to připadá, či nepřipadá zvláštní.“

Rory vzala do ruky vidličku a s nepředstíraným nezájmem se začala šfourat v jídle. V tomto ohledu měla matka naprostou pravdu. Zájmy jejího otce se opravdu vždy nacházely mimo rodinu. Sama neměla sebemenší tušení, kolik milostných afér si otec za ta léta na svůj soukromý účet připsal, každopádně podezřívala matku, že ona přesné číslo dobře znala. Ženy, které v průběhu let do života Geoffreyho Granta vstupovaly a zase jej opouštěly, pokaždé dobře znala a jejich jména si přidávala do soukromé sbírky jako trofeje.

Proč se matka s otcem nikdy nerozvedla, bylo mimo Roryino chápání. Měla dojem, že pověstnou *coup de grâce* nakonec bude onen víkend v Doralu s jeho osmadvacetiletou recepcí, to by jí ale v první řadě nesměl umřít přímo v posteli. Byl to ten typ veřejného skandálu, ze kterého se většina společensky aktivních manželek vzpomínala po zbytek života, nejpikantnější možné klišé s rozměry živelné katastrofy, jenže pro Camillu se daná událost stala korunovačním klenotem zvrácené sbírky milostných poměrů jejího manžela, jejím čestným odznakem.

„Ty nebudeš jíst?“

Rory z donucení napíchla na vidličku jednu jahodu. Camilla vytáhla z nádoby s ledem lahev šampaňského a chvíli zápasila s korkovým špuntem. Rory ji pár minut s pobavením pozorovala a nakonec se natáhla přes stůl a vzala matce lahev z ruky. „Ukaž, dej mi to, než jedna z nás přijde o oko.“

Rory korkový uzávěr s hlasitým lupnutím uvolnila. Do obou nachystaných skleniček nalila patřičné množství šampaňského a vzápětí přidala trochu pomerančového džusu.

Matka s dcerou si beze slova přitukly – v podstatě ze zvyku – a obrátily pozornost k jídlu. Po zbytek času si většinou brala slovo Camilla. Rory se do hovoru nemusela téměř vůbec zapojit. Vesměs se jednalo o drby o plastických operacích a domnělých rozvodech. Rory se mimo jiné dozvěděla, že nějaká matčina přítelkyně pojede na dovo-

lenou do Irska, že v Bostonské státní opeře budou mít v nadcházející sezoně opravdu nabitý program a kolem jakého tématu se bude točit další letní charitativní ples, který se matka znovu rozhodla uspořádat. Nucený *small talk* nakonec vyčerpal veškeré své možnosti a konverzace se plynule přesunula ke známým a nepříjemným tématům.

„Před pár dní jsem náhodou narazila na Dinah Marshallovou. Byla jsem zrovna na cestě do opravy s rozbitými hodinkami. Její nejmladší dcera Denise se na podzim chystá na Bostonskou univerzitu. Bude studovat hudbu. Myslím, že hraje na harfu, ale nejsem si jistá. Říkala jsem jí, že ty se v srpnu zase vracíš na Tuftsovu univerzitu dodělat si magisterský titul. A pak možná do Paříže v rámci toho stipendia, o kterém jsme spolu mluvily. Prý ti mám vyřídit velkou gratulaci k tak úspěšnému vykročení do budoucnosti.“

„Denise hraje na klavír,“ opáčila Rory naprosto bez emocí. „Na harfu hraje Patricia.“

„Ale ano, samozřejmě, máš pravdu. Klavír.“ Camilla úzkostlivě zvedla ze stolu ubrousek a zlehka si otřela ústa. „Těšíš se, až se vrátíš na univerzitu?“

Rory se natáhla pro šampaňské a dolila si skleničku až po okraj, pomerančový džus tentokrát vynechala. Pomalu se napila a až po chvíli zvedla pohled k matce. „Netěším se vůbec na nic.“

Camilla hluboce vzdychla a odložila na talíř rozjedený bochánek. „Ty trucuješ, Auroro?“

„Matko, je mi třiaadvacet. Už dávno nemám ve zvyku *trucovat*.“

„Vážně ne? A jak bys tedy to, co teď děláš, nazvala?“

Rory odložila skleničku s drinkem a narovнала se. „Neviděly jsme se tři týdny. A ty se ani jediným slovem nezmíníš o Huxovi?“

Camilla na ni nechápavě zamrkala. „Samozřejmě, že jsem se o něm chystala zmínit.“

„Vážně? A kdy? Během snídaně jsi stihla mluvit o faceliftu Vicky Fosterovy, příšerným způsobu stravování v Británii, o svých plánech s každoročním charitativním plesem a dceři Dinah Marshallové, která se chystá na vysokou. Jméno mého snoubence jsem v týhle konverzaci nejspíš jaksi přeslechla.“

„Nemůžeš ode mě čekat, že zrovna tohle vytáhnu během snídane.“

„Co s tím má co dělat snídane?“

Camilla svésila koutky úst do téměř dokonalého úšklebku. „Jen jsem se chovala zdvořile.“

„Zdvořile?“ To slovo Rory rozpálilo do běla. Jako by snad zásady správného stolování jakkoliv ospravedlňovaly její totální nezájem. „Nepotřebuju od tebe zdvořilost, matko. Potřebuju skutečnej zájem. A ten jsi nikdy neprojevila.“

Camilla na ni vykulila oči. „To jsou mi věci!“

„Nikdy jsi ho neměla ráda. Od prvního dne jsi jasně dávala najevo, že doufáš, že nejde o nic víc než o nějakou krátkodobou známost, ze který vyrostu, podobně jako jsi doufala, že mě jednou přestane bavit fotbal.“

„To není pravda.“

„Je to naprostá pravda. Nelíbil se ti jeho vzhled, jeho záliba v surfování, a koneckonců ani to, že se rozhodl odejít ze soukromý praxe. Ve skutečnosti šlo ale o to, že se narodil v malým plážovým městečku v Severní Karolíně, o kterým nikdo nikdy neslyšel. Že jeho rodiče místo pořádání karetních sedánek a večírků pro známý učili na střední škole.“

A bylo to tu zase. Matčin patentovaný výraz nejvyššího rozhořčení a pobouření – pokrčená ramena, sklopená brada a chladný pohled namířený dolů, přímo na její dokonalý patricijský nos. „Nenaznačuješ mi zrovna hezké věci, Auroro.“

„Ne, nenaznačuju. Říkám je přímo. Většina ostatních matek by někoho, jako je Hux, považovala za skvělou partii, ty ale ne. Ty vyžaduješ člověka, kterej má správný příjmení a na lodním kufru nálepku *Mayflower*. A teď, když je Hux pohřešovanéj, myslíš si, že je to skvělá příležitost k nápravě mýho osobního života. Ačkoliv vážně nechápu, jak si můžeš myslet, že zrovna ty se svými manželskými zkušenostmi jsi jakkoliv kvalifikovaná k tomu, abys někomu vybírala manžela.“

Camilla ztichla a výraz v její tváři zkameněl. Jako by jí někdo vrazil facu, kterou vážně nečekala.

„Promiň,“ vyhrkla okamžitě Rory. „Nechtěla jsem tě –“

„Ale ano, chtěla.“

Rory dlouze vydechla, rozzlobená sama na sebe za tak krutý zásah do živé rány. „Omlouvám se, prostě jsem se jen chtěla vytočit a ty ses mi tak nějak připletla do cesty.“

Nyní se v Camillině tváři zračilo starostlivé znepokojení. „Máš nějaké... novinky?“

„Ne. Žádný novinky nemám. Ale to je fuk. Nechci se o tom bavit.“

„A o čem se *chceš* bavit? Já nemám tušení, co teď prožíváš, co děláš. Nebereš mi telefon. Nezavoláš zpátky. Odmítáš opakující se pozvání na večeři. Dvakrát po sobě jsi vynechala brunch. Co máš pořád tak důležitého na práci?“

Rory teď upřeně zírala do prázdné skleničky od sektu a najednou se jí nepříjemně zúžilo hrdlo. „Nic. Většinou prostě jen... čekám.“

„Zlatíčko...“ Camilla se natáhla přes stůl a odhrnula Rory ofinu z očí.

„Nech mě,“ odsekla Rory a trhla hlavou. „Nechci, abys mě litovala.“

„A co tedy chceš? Mám o tebe strach. Trávíš dny s nosem zaboreným do těch příšerných sentimentálních románů nebo máš oči přilepené na obrazovce, kde zrovna běží některý z těch ještě příšernějších černobílých romantických dojáků. O tomhle už jsme spolu přece mluvily. Zničí tě to.“

„Ale já jsem v pohodě. Já jen...“ Rory se zahleděla stranou a zoufale toužila, aby se nemusela znovu účastnit podobné diskuze. „Prostě potřebuju čas.“

„Ale zlatíčko, už je to pět měsíců.“

Rory po ní střelila pohledem. „Nevěděla jsem, že na tyhle věci existuje časový limit.“

„Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem jen říct, že ať už se Matthewovi stalo cokoli, ať už je někde naživu nebo –“ Zarazila se a evidentně pečlivě zvažovala další slova. „Ty jsi tady, Auroro. Ty jsi naživu. A musíš žít dál, ať už se věci mají jakkoliv.“

Rory spolkla vnucující se slzy. Chtěla věřit, že Hux je stále naživu, že se k ní jednoho dne vrátí, zároveň ale ve vzduchu visela nejhorší možná varianta vývoje událostí – vnímala ji jako neviditelnou ruku

na svém rameni. Dozví se to zítra? Jak? Přijde jí dopis? Zavolá někdo? Zaklepe někdo na dveře? Nikdy nesebrala odvahu zeptat se přímo. Celá ta věc by pak byla příliš reálná a ona by větší míru reálnosti asi už neunesla.

„A co když nebudu schopná jít dál?“ prohodila tiše.

„Ale prosím tě. Samozřejmě, že budeš. Grantovi se nikdy nevzdávají.“

Rory v sobě zadusila hlasitý povzdech a přála si, aby ji byla schopná pochopit. „Mně je prostě všechno jedno. Všechno.“ Zadívala se na matku – dokonale upravená, dokonale odměřená, vyrovnaná. „Ty nemáš nejmenší tušení, jaký to je, co? Každý ráno se probouzet s tím, že nemáš sílu ani chuť vstát, osprchovat se, oblíct a vyrazit ven do světa, jehož děj běží dál, ale bez tebe. Nikdy jsi neztratila nikoho, na kom ti záleželo. A tátu z toho vynech. Obě dobře víme, že to není to samý.“

Camilla otevřela pusu a vzápětí ji zase zavřela, jako by se rozhodla změnit svou původní reakci. „Nemáš tušení, co všechno jsem ztratila, Auroro,“ vypadlo z ní nakonec.

Rory přimhouřila oči. Záhadný tón matčina hlasu ji najednou znejistil. O jejím životě věděla vlastně velice málo. Její matka toho v sobě tolik uzavřela a o tolika věcech odmítala mluvit. „Byl tu *někdo*...?“ nadhodila Rory. „Ještě před tátou?“

„Když jsem si brala tvého otce, bylo mi osmnáct. Na někoho jiného předtím opravdu nebylo moc času.“

„Fajn, tak ne předtím, ale potom... nebo v průběhu?“

Camilla na ni teď hleděla s neskrývaným zděšením. „Samozřejmě, že ne!“

„Tak *co* teda? Co nevím? Co mi uniká?“

Camilla ostentativně mávla rukou, evidentně odhodlaná změnit téma hovoru. „Ale nic. To je jedno. Každopádně, čistě pro tvou informaci, matky jsou taky jen lidské bytosti. Taky máme svůj život, své prohry, svá zklamání. Máme rány, které krvácí, stejně jako kdokoli jiný. Máme ale taky určitou zodpovědnost, povinnosti, které musíme splnit, a role, které musíme hrát. A tak jdeme pořád dál.“

„Jo, jenže já nevidím žádnou budoucnost. Nevidím před sebou vůbec nic. Jako by veškerá má budoucnost prostě... zmizela.“

„Musíš mezi lidi, Auroro. Příští týden se u Marcosových koná koktejlový večírek. Bude to soukromá párty Cassandry Maitlandové pro nějakého nového cellistu, kterého objevila. Nechceš jít se mnou? Ráno předtím bychom mohly zajít k Roselle do kadeřnictví a na nehty. Mohla by sis nechat ostříhat tu svou ofinu, a pak bychom ti vybraly něco pěkného na sebe. Není nic lepšího než se pořádně rozšoupnout a vyrazit na večírek, kde přijdeš na jiné myšlenky. Navíc ti jistě udělá dobře, když potkáš nějaké staré známé a budeš se zase cítit normálně.“

Rory ji sjela chladným pohledem. „Normálně?“

„Nedívej se na mě takhle, prosím. Nemůžeš se pořád jen schovávat. Mám o tebe strach. Možná bys měla za někým zajít, s někým si... promluvit.“

Rory ztuhla. „Snažíš se naznačit, že jsem se zbláznila?“

Camilla s přehnanou pečlivostí složila ubrousek, který do té doby držela v ruce, a odložila ho stranou. „Mám dojem, že se nedokážeš vypořádat s tím, co se stalo, a že by ti mohlo pomoci si o tom s někým promluvit.“ Odmlčela se a nejjemněji, jak dokázala, dodala: „S někým, komu důvěřuješ.“

Rory se mlčky dívala před sebe a snažila se vstřebat matčina slova, která ji tentokrát zasáhla víc než obvykle. „Omlouvám se,“ hlesla nakonec. „Za to předtím a za to, co jsem řekla. Já prostě... je to Hux.“ Jakmile vyslovila jeho jméno, sevřely se jí útroby. „V pátek jsem znovu strávila minimálně dvě hodiny telefonováním, většinou čekáním. Je to pokaždý naprosto stejný. *Děláme vše, co je v našich silách.* Jenže já tomu nevěřím. Jak by to vůbec mohla být pravda, když ani nevědí, kde je?“

Camilla odpověděla dalším ze svých obvyklých povzdechů. „Jak je tohle vůbec možné? Vždyť existuje tolik lidí, kteří se na takovéhle věci specializují, nebo ne? Velvyslanci. Diplomati. Prezident, proboha.“

Rory uprostřed hrudníku ucítila známý tlak, jako by jí na srdci ležel kámen. Stejný kámen, který se tam objevil pokaždé, když dovolila

sama sobě přemýšlet o nemyslitelném. „Začínám mít dojem, že se vážně už nikdy nevrátí.“

„Ale no tak, nech toho,“ napomenula ji Camilla a instinktivně se natáhla pro její ruku. „Takhle vůbec nepřemýšlej. Musíš držet hlavu vzhůru a být statečná.“

Rory se zalykala slzami a hlavou jí běžely vzpomínky na první ročník střední školy, kdy se zařekla, že se ve škole už nikdy neukáže, jelikož se jí nepodařilo dostat do školního plaveckého týmu. Camilla ji tehdy pevně objala a zašeptala jí do ucha úplně stejná slova. *Musíš držet hlavu vzhůru a být statečná.* Jenže ona se necítila statečně. Cítila se otupěle. Ztraceně a vyčerpaně.

„Někde jsem četla, že čím déle se pohřešuje, tím méně je pravděpodobný, že ho najdou živého.“ Hřbetem ruky si otřela usazené oči. „Začínám ztrácet veškerou naději.“

„Přestaň s tím. Myslím to vážně. Takovýmhle myšlenkám nesmíš podléhat. Až ti na podzim zase začne škola a vrátíš se ke staré známé rutině, budeš se cítit líp. Kurzy a setkávání s přáteli ti udělají dobře. Budeš mít tak nabitý program, že na takovéhle věci vůbec nebudeš mít čas.“

Rory si vybavila katalog kurzů ležící na nočním stolku a přikývla, protože přesně to se od ní očekávalo. Zatnout zuby, vrátit se do školy dokončit magisterské studium, následně vyjet na stáž – pokud by se měla řídit matčinými plány – a v budoucnu možná nastoupit na místo kurátorky, což byl obraz budoucnosti zcela odlišný od toho, který s Huxem po skončení jeho úvazku u Lékařů bez hranic společně plánovali.

„Víš,“ začala Camilla po chvíli váhavým tónem, „napadlo mě, že by pro tebe možná mohlo být lepší, kdyby ses nastěhovala zpátky domů, než se věci... uklidní. Já tu stejně jen pořád někde pobíhám a tvůj pokoj zůstal od té doby, co jsi odešla, naprosto nedotčený.“

„Nastěhovat se zpátky domů?“

„Alespoň bych na tebe mohla dohlédnout, mohla bych ti vařit a ty bys mohla v klidu studovat. Na nic jiného bys nemusela myslet.“

Škola. Studium. Proboha – schůzka s Lisette!

„Ale to ne! Kolik je hodin?“ Rory vrhla pohled na hodinky. „Už musím jít!“

„Cože – už teď?“

„Mladší sestra Janelle Turnerové se zapsala na letní kurzy a já jsem slíbila, že jí donesu nějaký svoje starý učebnice.“

„Dneska? Když jsi věděla, že máš být tady?“

„Já vím. Promiň. Jenže ona ve tři musí být v *Braintree* na výročním večírku rodičů a kurzy začínají už zítra. Tohle je jediná příležitost, kdy jí je můžu předat.“

„Ale vždyť jsi skoro nic nesnědla. Dám ti alespoň něco s sebou.“

„Ne, díky,“ odvětila Rory a vstala. „Jsem v pohodě, nic nepotřebuju. Ale nerada tě tady s tím vším jen tak nechávám.“

„Ne že bych měla na práci něco lepšího. Uvidíme se příští týden?“

Něco – možná to byla neobvyklá rýha mezi Camilliným jemně načrtnutým obočím nebo její svěšené koutky úst – Rory najednou zvláště ně zasáhlo. „Uvidíme. Slibuju. Příští neděle platí.“ Už se chtěla otočit a odejít, nakonec se ale sehnula a políbila matku na tvář. „Vážně se omlouvám za to, co jsem předtím řekla. To o tvém manželství. To jsem neměla.“

Camilla jen pokrčila rameny. „Ne, neměla jsi. Každopádně je to pravda. A teď už běž, ať na tebe kamarádka nemusí čekat.“

3.

RORY

Rory vyšla ven ze *Sugar Kisses* a s pohledem upřeným na hodinky se vmísila do mihotajícího se davu chodců na Newbury Street. Setkání s Lisette trvalo déle, než předpokládala, a pokud se chtěla dostat včas k autu, aby nemusela platit parkovné, nezbývalo než se tím davem nějak prodrat.

Když čekala na rohu ulice na zelenou, v myšlenkách se plynule přesunula k ranní konverzaci s matkou. Nakonec z ní vypadlo přesně to, co si ona sama zakázala vyslovit nahlas – i když to byla pravda –, a matka tak zabrnkala na její nejcitlivější struny.

Nebylo to ale jen matčino nečekané rozhořčení, které v ní vzbudilo zvědavost. Když mluvila o Huxovi a o tom, že netuší, jaké to je něco ztratit, matka v jednu chvíli zavřela oči, ztuhla jako socha a úplně se odmlčela, jako by se snažila zahnat nechtěnou vzpomínku. Zcela ojedinelý moment náhlé zranitelnosti u ženy, která nebyla zranitelná.

Máme rány, které krváčí, stejně jako kdokoliv jiný.

Až na to, že pro Camillu Grantovou to tak úplně neplatilo. Nebo aspoň si toho Rory nikdy nevšimla. Když byla malá, její matka na ni působila jako vytesaná z mramoru – čistého a jemného, ale velmi chladného na dotek. Odolná a nepřístupná – alespoň tak ji odjakživa vnímala. Jenže tentokrát v ní v jeden jediný moment spatřila poprvé

něco úplně jiného. Ten zvláštní výraz v její tváři. *Nemáš tušení, co všechno jsem ztratila, Auroro.* Co tím myslela? Evidentně nešlo o žádnou dávnou lásku. Tedy, ne že by snad matku jakkoliv vinila, pokud by se dozvěděla, že vyhledávala potěšení i vně neuspokojivého manželského svazku. Snad už si ani nepamatovala doby, kdy by rodiče byli v jedné místnosti, natož v posteli. Musela být tak osamělá.

Na semaforu konečně naskočila zelená a dav lidí se začal přesouvat dopředu. Už se také chystala vykročit na přechod, když vtom ji zaujal rohový dům na konci řadové zástavby a ona se jako na povel zarazila.

Na domě jako takovém nebylo nic zvláštního – třípatrová budova z ošuntělých červených cihel se zaoblenou nárožní věží a ještě jednou věžičkou s výhledem na silnici, která vypadala jako čarodějnický klobouk. Newbury Street byla obdobnými domy doslova lemovaná. Koneckonců, takové domy tvořily minimálně polovinu ulic v Bostonu. Na tomto konkrétním domě však bylo něco jedinečného, co přitáhlo její pozornost.

Okna bez záclon pokrytá tenkou vrstvou drobného šterku. Zarostlý pruh trávy před domem. Několik kusů odpadků zavátých kolem popraskané přední římsy. Dům byl prázdný, tím si byla naprosto jistá. I přesto měla zvláštní pocit, že ji z jednoho z horních oken někdo pozoruje.

Zvažovala, že si dům půjde prohlédnout víc zblízka, když kolem ní prosvíštělo houkající policejní auto, které jí připomnělo, že o pár bloků dál neúprosně dobíhá časový limit bezplatného parkovného. Tentokrát zkrátka nebyl čas podléhat zvědavosti. Cestou po Newbury Street se ovšem několikrát přistihla, jak se dívá přes rameno zpátky a cosi v ní lituje, že se nepokusila zjistit víc. Byl to zvláštní pocit – jako by odešla z večírku právě ve chvíli, kdy se schylovalo k něčemu zajímavému. Něco jí našeptávalo, že příběh tajemného domu bude mít své pokračování.

Když se konečně vrátila domů, byly už téměř čtyři hodiny. Pokutě za parkování se vyhnula jen tak tak, což brala jako dobré znamení.

Rozhodla se, že se pokusí vidět na všem alespoň něco dobrého. Odličila si zbytky make-upu, svlékla si oblečení vyhrazené speciálně pro matčiny brunche a vyměnila ho za tepláky a volné tričko. Televize v ložnici byla – stejně jako vždy jindy – zapnutá, jen zvuk byl ztlumený na minimum. Cary Grant a Katharine Hepburnová. *Leopardi žena*. Další zvláštní rozmar, který si osvojila – nechat běžet zapnutou televizi ve dne v noci. Vytvářela iluzi společnosti a pomáhala tlumit ticho, do něhož až příliš snadno pronikaly temné myšlenky.

Mám dojem, že se nedokážeš vypořádat s tím, co se stalo.

Ozvěna matčinyh slov jí bzučela v hlavě jako hejno včel. Ano – samozřejmě, že se nedokázala vypořádat s tím, co se stalo. Její snoubenec beze stopy zmizel. A vylévat si srdce někomu, kdo na oplátku zamumlal něco jako „chápu“, ačkoliv bylo už předem jasné, že ji nikdy nepochopí, na tom nemohlo nic změnit.

V kuchyni se pustila do odklizení nahromaděných plastových obalů od večeří na donášku a mytí špinavého nádobí ve dřezu a mezitím si dala do mikrovlnky ohřívat miskou kupované francouzské polévky minestrone. Takhle teď vypadal její život? Vážně byla schopná přežívat na jídle z plechovek a fast-foodu, zatímco se ve dřezu kupilo špinavé nádobí? Vážně se dál chtěla prohrabovat stohy milostných románů a týden co týden se hádat s matkou?

Začínalo jí docházet, že pokud si nedá pozor, brzy skončí jako jedna z těch žen, které zasvětil život péči o svých osmnáct koček. Nadsázka? Možná. Zcela jistě ale takový scénář nebyl zcela nereálný. Kočky vážně potřebovala. Taky nějaké květované šaty. A možná dokonce i chlupaté domácí pantofle.

Zavřela oči a snažila se vytěsnit depresivní obrazy, které jí přicházely na mysl. Vyrostla v privilegiované rodině jako typické dítě se svěřeckým fondem. Auta, krásné oblečení, všechno značkové. Elitní letní tábory a jen ty nejlepší soukromé školy. Neexistovalo nic, co by neměla, nic, co by si musela přát – scházel jí jen její vlastní život. Jak vyrůstala, stále víc a víc toužila uniknout z dosahu matčiny gravitační síly, toužila nabrat svůj vlastní směr. A málem se jí to podařilo. Jenže potom Hux zmizel a celý její nový svět se zhroutil.

Kde by teď – právě teď, v tuto chvíli – byla, kdyby se řídila Huxovou radou a šla si za svým snem? Chtěla provozovat soukromou galerii pro začínající umělce. Nazvala by ji *Unheard Of* – Nepoznaní. Byla to ve skutečnosti Huxova myšlenka. To on byl hybnou silou ukrývající se za *jejím* nápadem.

Vyrazili si tehdy poslechnout novou kapelu do jednoho místního podniku, a nakonec zůstali až do zavíračky. Domů se vraceli tichými, liduprázdnými ulicemi a rozhodli se jít celou cestu pěšky. Hux ji pevně objal kolem ramen a ona v chladné podzimní noci tiše nasávala teplo jeho těla. Když procházeli kolem menší umělecké galerie, zpomalila a chvíli obdivovala jeden z obrazů vystavených ve výloze.

„Miluješ umění,“ konstatoval Hux nezvykle vážným tónem poté, co ji několik minut mlčky pozoroval. „Studuješ umění. Získala jsi titul v uměleckém oboru. Jak to, že se umění sama nevěnuješ?“

Vzhledla k němu a potutelně se usmála. „Kdo říká, že se mu nevěnuju?“

„Počkat. Ty maluješ?“

„Jestli maluju? Ne. Sem tam jsem trochu experimentovala s nějakými textiliemi, ale jen tak pro radost. Nic víc. Umění po sobě umí zanechat pořádněj bordel a matka by bordel ve svém domě rozhodně nesnesla. Pokud by mělo být po *jejím*, vydala bych se v jejích stopách a stala se historičkou nebo restaurátorkou. Respektované a čisté povolání.“

„A pokud by mělo být *po tvém*?“

Rory na něj v panice zamrkala – evidentně čekal na odpověď. Ještě víc ji vyděsilo, když si uvědomila, že žádnou nenachází. Nikdo se jí totiž nikdy neptal, co vlastně chce *ona sama*. Pouze jí byly předloženy možnosti, většinou z matčiny hlavy, něco jako nabídka jídel k rozvozu v čínské restauraci. Jednu variantu si vyber ze sloupce A a druhou ze sloupce B. Ve sloupci A si máš zvolit *vhodného* manžela, děti a vkusný domov, ze sloupce B zase volíš adekvátní kariéru. Ve skutečnosti nikdo v rodině Grantových nemusel nikdy pracovat, ale v rodinách s dlouhou tradicí a ještě tradičnějšími penězi by absence jakéhokoliv viditelného projevu vlastní užitečnosti ve světě byla považována téměř za vulgaritu. Přece jenom nebyli jen tak někdo.

„Nemám tušení, vážně,“ odpověděla nakonec. „Asi bych měla někde vlastní malý studio. S výhledem na moře. A z nejrůznějších druhů látek bych vytvářela dokonalý mořský krajinky.“

„Něco takového vážně existuje?“

„Říká se tomu textilní umění. Představ si kombinaci sochařiny a malby, s trochou látek k tomu. Odjakživa jsem si s touhle myšlenkou pohrávala a něco podobného jsem zkoušela už jako malá. Milovala jsem pláže, ale rodiče nikdy neměli čas, aby mě tam vzali. Tak jsem si začala vytvářet vlastní pláže – nejprve ve své fantazii a potom skutečně, z kusů látek. Vlastně to někdy dělám i dnes, ale kvůli škole mi moc času nezbývá.“

„Proč jsi mi o tom nikdy neřekla?“

Pokrčila rameny, najednou se cítila plaše a zranitelně. „O nic nejde, je to jen koníček.“

Přitáhl ji k sobě a políbil ji na čelo. „Rory Grantová, jeden vážně nikdy neví, co dalšího od tebe čekat.“ Pozvolna pokračovali v cestě, Rory s rukou zastrčenou do kapsy u jeho bundy. „Proč jsi mi nikdy nic neukázala? Nevím o tom, že bych někdy něco z toho, co jsi právě popsala, viděl u tebe v bytě.“

„Něco málo je v tom volném pokoji. A zbytek v komoře.“

„Máš na mysli ten pokoj, do kterého mám zakázaný vstup?“

„Protože je tam bordel. Když jsem ty obrazy ještě prodávala, používala jsem ho jako dílnu.“

Zarazil se a otočil se na ni tak, aby jí viděl přímo do tváře. „Počkat, neříkala jsi náhodou, že to byl jen koníček?“

Rory pokrčila rameny. „Ale jo, je to jen koníček – teda byl. Jak jsem řekla, nemám na to čas. Ale kamarádka jednou pár obrazů nafotila a ukázala je nějakému známému, návrháři interiérů. Sedm z nich si nechal zaslat a prodal je během dvou týdnů.“

„No vida! A už se nám vynořuje další podstatná část příběhu. A kdy si je budu moci prohlídnout já? Nebo toho nejsem hoden?“

Jeho entuziasmus způsobil, že Rory najednou cítila hřejivé mravenčení v oblasti hrudníku. Při rozhovorech o své umělecké činnosti byla vždycky rozpačitá, líbilo se jí ale, když ji někdo bral vážně.

„Jestli tě to opravdu zajímá, můžu ti uspořádat krátkou soukromou výstavu – pokud teda nespěcháš domů.“

„Cože? Ted?“

Chytila ho za ruku. „Pojď, něco ti ukážu.“

O patnáct minut později už stáli před *Finn's*, jednou z nejexkluzivnějších bostonských restaurací, kde se servírovaly mořské plody. Ve výloze byla nádherně osvětlená mořská scénérie.

Stála tiše a klidně a snažila se na obraz podívat Huxovýmá očima – jako by ho viděla poprvé. Mučivý obraz moře a kamenitého pobřeží, nízko položená, olověná obloha. Látky vybírala s úzkostlivou pečlivostí. Hedvábí a kousky mačkaného taftu, džínovina, kepr a krepdešín, tyl a pěnová krajka, pečlivě rozvrstvené tak, aby vytvořily iluzi pohybu a hloubky.

Dokončení trvalo téměř šest měsíců a dílo jí nakonec vyneslo neuvěřitelných sedm set dolarů. Tedy, ne že by ji peníze nějak trápily. Na rozdíl od většiny umělců si takový luxus mohla dovolit. Rory záleželo jen na tom, že obraz visel ve výloze prominentní restaurace a celý Boston si mohl prohlížet její iniciály v pravém dolním rohu.

„Tohle je vážně tvoje práce?“ zeptal se ohromeně, s očima stále přilepenýma k výloze. „Je to fascinující. Mám pocit, jako bych do těch vln mohl vstoupit. A ta obloha...“ Když se na ni po chvíli konečně otočil, půlku obličeje mu zahaloval stín, ta druhá, kterou viděla, se ale usmívala. „Rory, tohle je rozhodně něco mnohem víc než ‘jen’ koníček. Máš talent. Ty ostatní vypadaly stejně?“

„Dost podobně, ale tenhle jsem si oblíbila nejvíc. Nazvala jsem ho *Sever listopadu*.“

„Pořád tomu nemůžu uvěřit. Měla bys vystavovat v galeriích po celém městě!“

To ji rozesmálo. „To těžko.“

„Jak to myslíš?“

„Nemůžeš prostě jen tak vystavit svou práci, kde tě napadne, Huxi. Obzvláště v případě, že jsi nikdo s velkým ‚N‘. Začínající umělec má větší šanci, že vyhraje v loterii, než že ho vystaví v nějaký slušný galerii. Upřímně si myslím, že můj obraz skončil zrovna tady jen proto, že

se jmenuju Grantová. Majitel se zřejmě domníval, že se tím vlichotí matce. To se teda šeredně zmyšlil.“

„Matka tě v umění nepodporuje?“

„To je právě ten problém. Ona to nevnímá jako umění. Aspoň ne jako plnohodnotný umění.“

„Fajn, ale co je to *plnohodnotný* umění?“

„Umění starých mistrů. Rembrandt. Raphael. Caravaggio.“

„Jo, ale ti jsou už stovky let mrtví.“

„Přesně tak.“

Zamračil se a zamyšleně sraštil čelo. „Takže musíš být mrtvá, aby tvou práci někdo docenil? To nezní zrovna fér.“

„Fér to vážně není. Ale takhle to bohužel funguje. Pokud se tvoje obrazy dobře neprodávají v aukcích, nikdo do tebe nebude chtít investovat. Kdybych mohla, postarala bych se o to, aby existovaly galerie určený výhradně pro umělce, o kterých zatím nikdo neslyšel.“

„Vážně?“

„Jo.“

„Tak nějakou takovou založ. Přímo tady v Bostonu.“

Zírala na něj s otevřenou pusou, ale v její hlavě ta myšlenka začínala získávat jasné obrysy. Galerie začínajících umělců. Neměla sebemenší tušení, jak takový plán zrealizovat, a matka by takovou myšlenku zcela určitě okamžitě zavrhlá. I přesto dovedla jen stěží ignorovat náhlý závan vzrušení, který ji přitom prostoupil.

„Vážně si myslíš, že bych to dokázala?“

„Proč bys to neměla dokázat? Máš všechno, co potřebuješ: prostředky, kontakty a nesplněný sen.“

„A co když je to opravdu jen sen?“

Znovu ji objal kolem ramen, pevně ji k sobě přitiskl a políbil na temeno hlavy. „Sny jsou jako vlny na moři, miláčku. Musíš si počkat na tu správnou, na tu, která volá tvé jméno. A když na takovou narazíš, musíš se prostě sebrat, vyrazit a svěst se na ní. No a já bych řekl, že tehle sen tvoje jméno rozhodně volá.“

Tehdy mu uvěřila. Ale věřila i dnes?

Její sen o tom, že se jednoho dne stane textilní výtvarnicí, ve sku-

tečnosti začal jako fetišistická láska ke starým oděvům. Ne proto, že by ji nějak zvlášť uchvacovalo oblečení, o módu se nikdy nezajímala. Fascinovaly ji látky samotné – způsob, jakým se pohybovaly, jaké byly na dotek, jak se chovaly. Hedvábí a pleteniny, křehké organzy, průsvitné krajky, huňatý tvíd a nejjemnější vlněné tkaniny, každá látka se svou jedinečnou texturou a zcela neopakovatelnou osobností.

Její první pokus byl vyloženě hrubý a značně nesofistikovaný, avšak vašeň k tvorbě si nakonec našla způsob, jak se jí dostat pod kůži a do krve, a nakonec ji cvikem a osvojováním nových technik dovedla k dokonalosti. Co začalo jako fetiš, se postupně stalo tichou obsesí, jež vyústila v řadu uměleckých děl s názvem *Přicházející bouře*.

Matka o nich s demonstrativně opovržlivým tónem v hlase mluvila jako o „tom jejím umění“, avšak majitel prodejny s interiérovým designem se pro ně nadchl natolik, že několik kusů vystavil ve své výloze. Ke konci léta už byla celá sbírka rozprodaná, včetně obrazu, který teď visel ve výloze restaurace *Finn's*.

Když jí volali, že se prodal obraz *Sever listopadu* a že bude vystavený na veřejně dostupném místě, byla tak nadšená, že bez zaklepání vtrhla do matčiny pracovny, aby se s ní o tu úžasnou zprávu podělila. Camilla se nad dceřinou novinkou shovívavě pousmála a prohlásila, že ji to ani trochu nepřekvapuje. Prý, že to je pěkný kousek a turisté takovéhle věci milují. Matka nejspíš vůbec nechtěla znít povýšeně, i přesto její poznámka Rory zasáhla víc, než si byla ochotná připustit. Od té doby se umění věnovala čím dál méně, až se mu přestala věnovat úplně. Dokud ji Hux nepovzbudil ohledně založení vlastní galerie a znovu v ní nerozdmýchal jiskru nové naděje. Jenže potom zmizel a čerstvě plápolající plamen uhasl.

Když se ozvalo konečné cinknutí mikrovlnky, Rory o ohrátku polévku už kompletně ztratila zájem. Místo toho zamířila do pokoje, který si zařídila jako provizorní umělecké studio. Od chvíle, kdy Hux zmizel, tam ani jedinkrát nevkočila. Zpočátku byla příliš zoufalá, než aby se dokázala věnovat umění, a později tam nechodila jednoduše proto, aby se nemusela dívat na věci, které jí ho připomínaly.

Místnost se jí najednou zdála menší, než jakou si ji pamatovala –

byl v ní nepořádek a z lehkého oděru lepidla na látky, který stále ještě visel ve vzduchu, se jí zamotala hlava. Jeden roh místnosti zabíral pracovní stůl posetý katalogy s nabídkou uměleckých potřeb; v druhém se nacházel malířský stojan, který využívala k návrhům a náčrtům. Celou jednu stěnu lemovaly regály napěchované vzorníky látek a pod oknem stál šicí stroj značky *Bernina* z druhé ruky, který si koupila hned v začátcích, ale téměř ho nepoužila, jelikož vzápětí zjistila, že se jí mnohem lépe šije v ruce. Na všechno teď jen sedal prach.

Přelétla očima celou místnost a pohledem se zastavila u jednoho z nezarámovaných obrazů opřeného vedle pracovního stolu – obrovská mořská vlna omývající východní stěnu stoického žulového majáku. Osobně to byl její nejoblíbenější kousek, inspirovaný fotografií, kterou jednou zahlédla a nikdy na ni nezapomněla. Pojmenovala ho *Odvaha*, protože přesně tak na ni působil. Stoicky a neoblomně.

V komoře byly další čtyři obrazy, které se měly stát součástí největší kolekce, na níž pracovala v době, kdy Hux zmizel. Nebylo to zas tak dávno – vážně uplynulo teprve pět měsíců? – a tehdy si představovala, jak budou viset na zdech *její vlastní galerie*. Teď už si neuměla představit vůbec nic.

Když vstoupila dál do místnosti, stanula před dvěma velkými rámy na vyšívaní, na kterých už několik měsíců visel pár nedokončených výtvorů. Po jednom z nich zlehka přejela prsty a vybavila si dlouhé hodiny strávené plstěním nutným k vytvoření drobných vrů. Věděla, že teď už je nedokončí. Na podzim jí měla začít škola a bylo jí jasné, že určitě nebude mít čas. Navíc už by to ani nedávalo smysl.

Vtom jí z ničeho nic na mysli vyvstal obraz domu v Newbury Street. Byl to tak zvláštní moment – jako by jí někdo poklepal na rameno a ona zjistila, že vedle ní stojí dávno ztracený přítel. S těmi studenými a příliš hranatými objekty, které si prohlížela v předešlém roce, nemělo tohle místo absolutně nic společného a Rory najednou věděla, že by to bylo perfektní místo pro její galerii, prostoupené historií a prastarým bostonským šarmem, doplněné obrazy, které si v mysli dovedla už teď vizionářsky představit – bylo by to dokonalé prolnutí starého s novým.

Unheard Of. Nepoznání.

Název galerie se najednou linul místností jako tichý šepot, jako cosi, co se právě probudilo k životu po dlouhém a hlubokém spánku. Opravdu začínala uvažovat, že se do toho pustí? Že začne realizovat plány, které před několika měsíci odložila stranou? A co Hux? Nebylo sobecké takovou věc vůbec zvažovat, když jeho život – jejich společný život – visel na vlásku? Jenže ona to přesto cítila. Plány, které už dlouho považovala za pohřbené, se pomalu začínaly probouzet k životu.

Tenhle sen tvoje jméno rozhodně volá.

Dřív než stihla sama sobě vzdorovat, už otevírala šuplík u pracovního stolu a prohrabovala se jeho obsahem, dokud nenašla vizitku Brett Gleasona, realitního makléře, kterého si najala minulý rok, aby jí pomohl s hledáním vhodného objektu k pronájmu. Hypnotizovala kartičku v ruce a odolávala nutkání zvednout telefon a zavolat mu. Tím, že se vyptá na možnosti, přece nic nezkaží. Navíc bylo dost nepravděpodobné, že by to někam vedlo; vždyť si ani nikde nevšimla žádné cedule. Šlo jednoduše o uspokojení zvědavosti, ubezpečovala sama sebe, když brala do ruky telefon a na displeji začala vytukávat telefonní číslo.

O dva dny později volal Brett s novými informacemi. Rory si zrovna do obýváku nesla talíř s míchanými vajíčky. Prudce se zarazila, což se v poslední době dělo pokaždé, když začal zvonit telefon. Už je to tady? Nějaké novinky? Odložila talíř, přelétla pohledem celou místnost a hledala telefon. Když ho konečně našla, srdce jí bilo jako na poplach.

„Prosím?“

„Zdravím, tady Brett.“

Když zaslechla jeho hlas, okamžitě si dlouze a hlasitě oddechla. „Nečekala jsem, že se ozvete tak brzy. Podařilo se vám něco zjistit?“

„Ano, podařilo. Podle záznamů z městského úřadu pozemek patří nějaké Soline Rousselové. Podle všeho v domě provozovala svatební salon, ale před pár lety vyhořel. Po tom požáru ho rozebrali do základů a začali s rekonstrukcí, kterou ale nikdy nedokončili. Od té doby